

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci navrhovateľa **S. F.**, bytom v K., Š., č. X., proti odporkyni **Sociálnej poisťovni v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. 8, o starobný dôchodok, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. septembra 2011, č. k. 21Sd/150/2011-23, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. septembra 2011, č. k. 21Sd/150/2011-23, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 14. septembra 2011, č. k. 21Sd/150/2011-23, potvrdil rozhodnutie odporkyne z 9. mája 2011, číslo X. v spojení s rozhodnutím z 24. júna 2011, číslo X., ktorými odporkyňa podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok z dôvodu, že k 15. aprílu 2011 nebol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov, keď získal len 5 237 dní obdobia dôchodkového poistenia, teda 14 rokov a 127 dní.

Krajský súd považoval za preukázané, že navrhovateľ ku dňu 15. apríla 2011, teda ku dňu uplatnenia nároku na priznanie starobného dôchodku získal dobu poistenia 14 rokov a 127 dní. Uviedol, že pre účely dôchodkového poistenia je možné navrhovateľovi zhodnotiť ako náhradnú dobu podľa § 9 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) len obdobie evidencie občanov hľadajúcich zamestnanie od 9. októbra 1991 do 29. septembra 1992, lebo 30. septembra 1992 navrhovateľ nastúpil na výkon trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Ilave a z evidenčného listu zaslaného týmto ústavom odporkyni vyplýva, že počas tohto obdobia nebol dôchodkovo poistený.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal včas odvolanie navrhovateľ, v ktorom žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu. Namietal nezapočítanie obdobia, počas ktorého bol vo výkone trestu odňatia slobody, keďže sa o prácu uchádzal. Podľa jeho názoru ústav na výkon trestu odňatia slobody mal byť platiteľom poistného a žiadal, aby boli tieto odvody odvedené a jemu priznaný starobný dôchodok. Z obsahu ďalších podaní zaslaných navrhovateľom odvolaciemu súdu vyplýva, že podľa názoru navrhovateľa má odpracovaných 16,5 roka.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť.

Podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek.

Podľa § 58 ods. 1, 5 vyhlášky Federálneho ministerstva práce a sociálnych vecí č. 149/1988 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o sociálnom zabezpečení (ďalej len „vyhláška č. 149/1988 Zb.“) dôchodkovo zabezpečený je odsúdený, ktorý v dobe výkonu trestu odňatia slobody je zaradený na pravidelný výkon prác; účasť na zabezpečení vzniká dňom zaradenia na tieto práce a zaniká dňom, keď odsúdený bol z výkonu týchto prác odvolaný. Dôchodkové

zabezpečenie sa nevzťahuje na odsúdených, ktorí vykonávajú len príležitostné práce, ktorých výkon nezakladá nemocenské poistenie. Dôchodkovo zabezpečený je aj odsúdený, ktorý sa pripravuje na budúce povolanie štúdiom alebo predpísaným výcvikom. Dôchodkovo zabezpečení podľa odsekov 1 až 4 sú aj obvinení vo väzbe, pokiaľ sú zaradení do práce za podmienok uvedených v odseku 1.

Predmetom súdneho preskúmania bolo rozhodnutie odporkyne o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok, z dôvodu nesplnenia podmienky nároku na starobný dôchodok, a to dosiahnutia potrebnej doby dôchodkového poistenia minimálne 15 rokov podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

Predovšetkým treba poznamenať, že sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi krajského súd a tieto dôvody si osvojil ako svoje vlastné. Preto podľa § 219 ods. 1, 2 prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 58 ods. 1 vyhlášky č. 149/1988 Zb., nebolo možné navrhovateľovi započítať dobu od 30. septembra 1992 do 31. decembra 2003, lebo v uvedenej dobe bol navrhovateľ vo výkone trestu odňatia slobody a nebol zaradený na pravidelný výkon prác, nepripravoval sa na budúce povolanie štúdiom alebo predpísaným výcvikom. Z uvedeného dôvodu nebol podľa vtedy platnej právnej úpravy dôchodkovo zabezpečený, a teda uvedené obdobie nie je možné považovať ani v zmysle § 255 zákona o sociálnom poistení za obdobie dôchodkového poistenia.

Na uvedenom nemôže nič zmeniť skutočnosť, že navrhovateľ bol v období od 30. októbra 1992 do 21. apríla 1993 zapísaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie, lebo tým, že bol v tomto období vo výkone trestu odňatia slobody, nevzťahoval sa na navrhovateľa zákon č. 1/1991 Zb. o zamestnanosti, ale zákon č. 59/1965 Zb. o výkone trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov.

V zmysle § 227 ods. 3 prvej vety zákona o sociálnom poistení je poisteneц povinný príslušnej organizačnej zložke Sociálnej poisťovne preukázať skutočnosť rozhodujúce na vznik nároku na dávku, trvanie nároku na dávku, zánik nároku na dávku, nároku na jej výplatu a jej sumu. Navrhovateľ však nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by preukázal ďalšie

doby dôchodkového poistenia, a teda o skutkovom stave zistenom odporkyňou, z ktorého vychádzala pri rozhodnutí o jeho starobnom dôchodku, nebol dôvod pochybovať.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu navrhovateľa nevyhovel a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Odvolací súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP nepriznal navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania, pretože nebol v konaní úspešný a odporkyňa nárok na náhradu trov konania nevznikol.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. októbra 2012

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová